

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Lovsekretariat

Dato: 12. oktober 2015
Enhed: Sygehuspolitik
Sagsbeh.: SUMKFH
Sagsnr.: 1506028
Dok. nr.: 1792409

Medlem af Folketinget Flemming Møller Mortensen (S) har den 6. oktober 2015 stillet følgende spørgsmål nr. S 21 til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål S 21:

”Mener ministeren, at den behandlende læge bør have større indflydelse på f.eks. at beslutte, at begge forældre skal rejse med, når et barn skal behandles i udlandet?”

Svar:

Efter de gældende regler om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven kan der ske ledsagelse af en patient, som skal behandles på et sygehus (herhjemme eller i udlandet), hvis ledsagelsen er nødvendig pga. patientens alder eller helbredstilstand.

Der vil som udgangspunkt kunne træffes en administrativ beslutning om, hvorvidt ledsagelse af en patient er nødvendig pga. patientens *alder*. Der kan dog i særlige tilfælde være behov for en sundhedsfaglig vurdering af, om ledsagelse er nødvendig, fx hvor der er behov for en nærmere vurdering af patientens modenhed set i forhold til behandlingens karakter.

Når det skal vurderes, om en patients *helbredstilstand* gør det nødvendigt med ledsagelse, foretages der en konkret sundhedsfaglig vurdering. Det er i tvivlstilfælde en sundhedspersons vurdering, som må lægges til grund, men det er ikke en betingelse, at en sundhedsperson (fx en læge) har foretaget vurderingen.

I dag inddrages sundhedspersoners vurdering af behovet for ledsagelse af en patient således allerede i det omfang, det skønnes at være nødvendigt, bl.a. i tvivlstilfælde.

Efter min mening siger det sig selv, at et mindreårigt, sygt barn ikke skal sendes alene til behandling i udlandet.

Men jeg synes, at det er vanskeligt at mene noget generelt om, hvorvidt det i alle situationer er nødvendigt at lade begge forældre rejse med barnet til udlandet. Denne vurdering må regionerne foretage i hver enkelt sag baseret på barnets konkrete behov – og i øvrigt efter inddragelse af de relevante sundhedspersoner, herunder fx den behandlende læge, i det omfang, det findes relevant.

Med venlig hilsen

Sophie Løhde / Kirstine F. Hindsberger